

Ξενη Σ. Σκαρτση

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

1

Ρυακι

τ ακολουθω και θρισκομαι χωρις να επαναλαμβάνομαι
στη θαλασσα

2

Αγαπώντας το χώμα

γεμίζει το χώμα

Λακκος γεμάτος πουλια

3

Σα να μέτραει

γεματο νοημερα

επιθετική ομορφια στον ουρανο

Νερο που λιμναζει

4

Ρυακι

Μ ακολουθει

να φτασω στη θαλασσα

5

Πουλια

Οπως βλέπουν τα φυλλα

νομίζουν πως ο κοσμος ενωθηκε με το σωμα τους

6

Πουλια πανω απ τη χωρα

Πανω απο το φωμι πουλια

Δειλα γυμνα μες στις σταγονες τους

τρωγοντας φως στριφογυριζοντας ολη τη θαλασσα

και μεγοντας μες στο φωμι

Πανω στη γη τρωνε και τρωγονται

Μες στα φτερακια τους αρχίζει η βροχη

7

(Πουλι)

Κι αν παρω μια δαρκα με χαρα

μες στη γαλήνη αν γίνει σκοταδι
 πανω στη γλυκα αν γίνει σκοταδι
 πανω στη γλυκα σου θ ακουμπησω
 και το μακρυ σου κεφαλι θ ανοιξει τον κοιμο στα δυο
 Οταν σε σκεφτομαι σβηνει ακομα και το βραδυ

8

Αγγιζω κοιμαμαι σ ολο το σκοταδι
 τα σκαλια ανεβαινοντας
 Κρυμμενα μες στο φως δυο κοιματια απ το λουλουδι
 χαριτωμενά στη βουη με παραστεκουν

9

Καταλαβαινω πως θελεις να μη αγγιξεις
 γι αυτο ανεβαινεις τα σκαλια
 Στον οριζοντα αρμονικα πεφτουν ολα τα νερα

10

Προχωρώντας στο νερο
 ειναι σαι να σκαθει ενα σκοταδι μεσα μου

11

Τι το θελω τωρα πια το κοπαδι
 και το ηλιοβασιλεμα και την παρεα
 Σκυδοντας πανω στην αιμμο ζασταινομαι
 περιμενοντας κατι ν ανεδει

12

Δεν πηγαινει πια απο παιδι σε παιδι
 Το χελιδονι αποκτησε δυναμη
 Μες στον αερα ξεχωριζει τη φιγουρα του

13

Καλυτερα που δεν ηρθες φετος στο χωριο
 Ενα σωμα εμειν ανοιχτο κι αρχισαν να πεθαινουν τα ζωα
 Κρημα που δεν ηρθες φετος στο χωριο
 Μια βουη, γλυκια βουη ανεβαινε σ ολο τον αερα

14

Και βέβαια μπορω να θυμηθω τα βουνα
 Εχω ακομα τη φιγουρα του ζωου πανω μου

15

Ένα βουνό, ηλιος, ντροπαλές φιγούρες
Στον ασυνήθιστο ήχο της πέτρας
Ξεχωρίζω τη χαρά της θαλάσσας

16

Περνάει ο άνθος από παγω μου κι ανθίζω
Περνάει ο χειμώνας να τον σβήσει
και τα ομορφα γίνονται πιο ομορφα

17

Έκει που πέφτει στις πέτρες
μ'αγκαλιάζει
Ο χειμώνας με τους ασυνήθιστους θορύβους

18

Και παω έχοντας τον
ξελογιαζοντας με την παραξενια μου τον ωκεανο

19

Στο πλατυ πηγάδι κοιμάται το σουρουπο
κι ουτε τι είναι δεν ειδε

20

Όλη μου τη ζωή εβλεπα τα πουλιά ν' ανεβαινουν
Τώρα πηγαίνοντας να κοιμηθω βουλιάζω σε μια ζεστή, βολική αναπαύση

21

Ανεβαινώντας στο βουνό
μετρουσα τον κοσμο
Πηγαίνοντας στα συννεφια

22

Μ'όλη τη λαχτάρα του πρωινού
κοιτώντας το κεφαλι του παιδιού
Όλα τα ξαφνικά πράγματα και ωραία

23

Όλο το ποταμι περπατώ
και το νερό του δε στερεύει

24

Δάσος

Το στενέουν τα ζώα

σχηματισμένο από τoσα σώματα

δίνει ένα ψηλό, ασώματο ουρανό

25

Το κάθε πουλί πεφτεί στο χώμα

Ολος ο ουρανός

— ακόμα κοιμισμένος

Είναι χάρα

26

Καθε δέντρο ψηλώνει απ την ακρη ενός κόσμου

Του κορμιού του

27

Δέντρο

Και ολό πεφτεί πεφτεί

— το φεγγαρι

28

Και στην ακρη ψηλώνει ένα λουλουδι

σαι να λει

Τι θα σταω;

29

Χήνα

Μικρο σώμα κουνιστο

προσεχοντας το χώμα

30

(Πουλι)

Ευθραυστος κόσμος κυκλικος στα ματια του

Ο τοπος του δεν εχει ονομα

31

Δεν εχεις παρα να πεις ένα φυλλο με λεξεις

— και να ο αετος

32

Πουλι που τρωει μες στη δροχη

Όλα τα χαδια του χαϊδεουνε το χωμα

33

Που σπαιει ο ηχος με συνεπαιρνει

Πουλι που τρωει στη βροχη

34

Ο μικρος κυριος μαζι μου πολυ τρυφερος

Ταξιιδευοντας μες στο νερο

καθησε μπροστα μου να φαει

35

Του γεμιατος η πιο ομορφη τελετουργια

Τρωγοντας κοιταται στα δυο στα τεσσερα

Τελος το παιρνει ο ανεμος

36

Παντα θαχω μια θεση στο κορμι μου για το χορο σου

εκει που πλαθεται ο κοσμος

37

... Και παιρνοντας το πιο γρηγορο μηλο του το πεταξε

38

Μικρες ψηλές φιγουρες ερχονται στην επιφανεια

και νερα που ακολουθουν

Γυμνες τουλυπες χωρις τον καλυκα τους και ζεσταμενα χρωματα

Ετοιμα πραγματα που δε χρειαζονται την παρουσια

και φωτιζουν στιγμες στιγμες τον ουρανο

Πετουν οπως οι χηνες κυκλικα η ακολουθουν τους αετους

Παιρνουν τα κοτσανια και μικρα μυτερα φυλλα πρασυρονται στο δυθο

Πουλια λεπτα σαν την ομορφια ντρεπονται και χανονται πισω απ τα δονα

Και μεσα σ ολη αυτη τη διαλυση

προχωραι απο το δασος σαν ξαφνικη λευκοτητα και μετακινειται

σα να μην ειναι παρα τ αρωμα του κοσμου

Λεπτα πουλια πανεμορφα ντρεπονται

και κρυθονται στο χωμα ολο φτερα

39

Αφηνω τα υψωματα και τα ζωα πισω μου ξεροντας πως ειναι τ αγαπημενα μου

— τα δοσμενα μου

και προχωρωντας περα μακρια στον ουρανο

σα να τον έχω κατακτήσει

Αυτό που πατάω είναι του μικρού πουλιού το σώμα
και το γαλαζίο λουλουδάκι ανεβαίνει σιωπηλά
σαν το μικρό κοίματι του ονείρου που ξαφνιάσα
και επιάσα στον υπνο μου

Ουρανοσ, κοίματια προβάτα, βιολετες κι ο,τι άλλο φανταστώ για να πατάω ελεύθερα
μες απ τα σώματα των ζώων μου και τα σιωπηλά υψώματα

που γίνονται ολοένα πιο συμπαγή περνώντας μες απ τη σπιρταδα τ ουρανού

Κασκανέλια Τ είναι τα κασκανέλια; Φλυαρά φυτά η χαμηλά αστρακιά, περιττή
πολυτελεία η ανάγκη μες στο χώμα;

Είμαι που θυτίζομαι μέσα σ εν άλλο κοσμο με περιεργεία χωρίς να φοβόμαι εκεί
που με ακριβεία οδηγούν ραχές προβάτων και ημεροί ορίζοντες, λουλού-
δια που ανθίζουν για να γαλήνεψουν τον κοσμο και καθαρές φωνές παι-
διών που σπανε στα δυο τα σώματα;

Εμάθα τον κοσμο μου κι εμάθα όλα τα κύματα,
τον εμάθα ξυπνώντας και τον εμάθα πηγαινόντας να κοιμηθώ
καθόντας τον υπνο μου να τρέχει σα νερό αποπάνω μου και να μ αλλάζει

Ξυπνώντας τον όπως οι καινούργιες πέτρες

και κοδοντας τον στα δυο με τη χαρά μου

Τα ελαφια περνάνε διαστικά απο μπροστά μου και δε γυρίζουν να με δουν να μην
αλλάξουν

κι όπως το νιώθω ξαφνικά μπορώ ν αλλάξω θέση σ όλα τα υψώματα που περνάνε
μεσα μου παρακλητικά, μερωμένα.

Δυναμή ομορφη που σαι όταν διασχίζεις τον κοσμο σαν παιχνιδι

χαρά ομορφη που σαι κάτω απο τις πέτρες

στα κοιλωμάτα που υποχωρούν γεμάτα δροσιά

ομορφιά στο ζουζουνάκι όπως περπατάς

δρομάκι του δούλου γεμάτο ουρανο και αγνώστο και βράχους και σκηνές και χορτά
για εξερεύνηση που παριστάνεις ολο τον κοσμο κι όμως οδηγείς στο
χωρίο μου

τοσο κλειστό στην ομορφιά που πριν να πέσει μια σταγόνα τη μάντευω

Σιωπηλά μπαίνοντας στο χωρίο μου φηλά λουλουδά με χαιρετάνε

κι είναι τα θημάτα μου ομορφα σαν τις κινήσεις του ανέμου

Διαλέγω ένα δέντρο να φωλιάσω κι απ όλες τις μήλιες πέφτουν τα μήλα

ανθιγοντας το δρομο στη χαρά

«Δε θέλουν άλλο οι καρποί απο το ν αγαπούν το χώμα»